

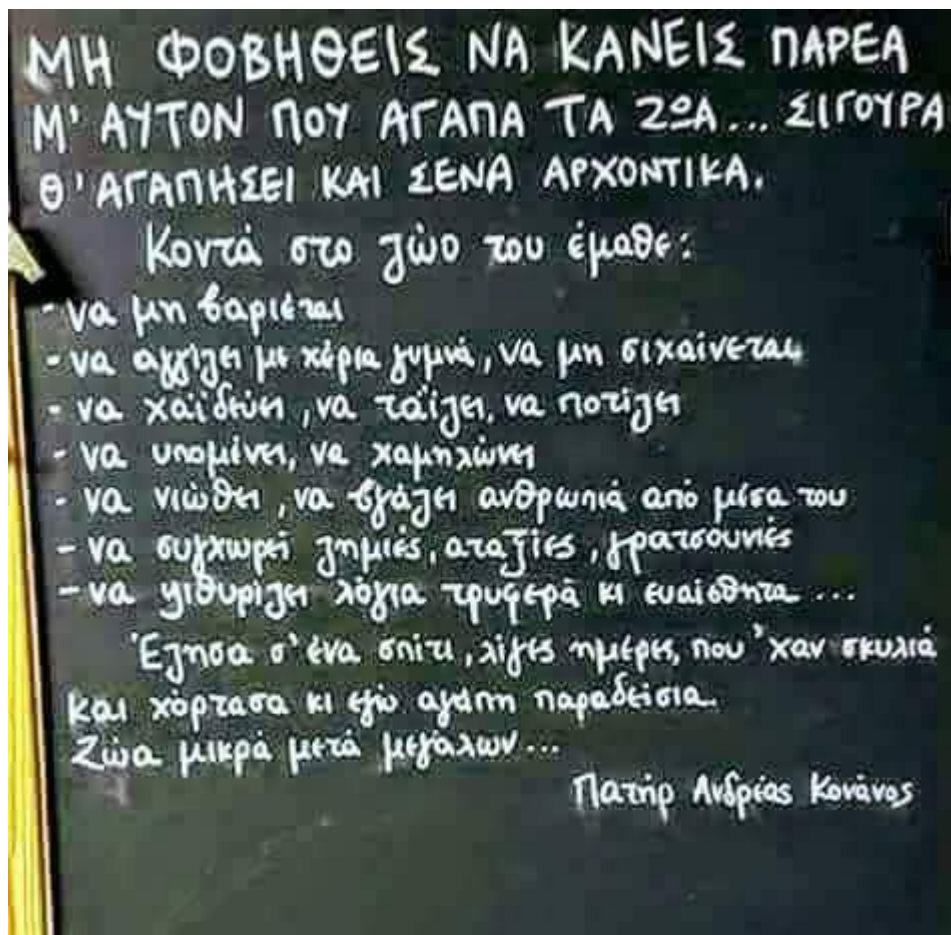
Ζωοφιλία: πότε είναι αληθινή και πότε αρρωστημένη; (Σπύρος Δρόσος, γυμναστής)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Όπως καταλαβαίνετε από τον τίτλο, η παρούσα ανάρτηση έχει σκοπό τον **προβληματισμό** πάνω στο θέμα της ζωοφιλίας και δεν διεκδικεί σε καμία περίπτωση το αλάνθαστο των απόψεών της.

Κάποια στιγμή, λοιπόν, μου στάλθηκε σε μήνυμα αυτό το κείμενο:

Να διευκρινίσω ότι, σε μια πρόχειρη έρευνα που έκανα στο διαδίκτυο, δεν βρήκα στοιχεία που να αποδίδουν με σιγουριά το κείμενο αυτό -που κυκλοφορεί και σε πιο εκτεταμένη μορφή- στον π. Ανδρέα Κονάνο, γι αυτό και **κρατώ** μια **επιφύλαξη** για το κατά πόσο είναι δικά του τα παραπάνω λεγόμενα.

Σε γενικές γραμμές αυτά που αναφέρονται στο κείμενο για τα ζώα είναι **σωστά**, όμως υπάρχει και μια παθολογική κατάσταση “ζωοφιλίας”, που προέρχεται από την αδυναμία δημιουργίας σχέσεων με ανθρώπινα ΠΡΟΣΩΠΑ (πολλές φορές, μετά από μια αποτυχημένη τέτοια σχέση), κυρίως γιατί αυτό το είδος σχέσης περιέχει την **ελευθερία βούλησης** που χαρακτηρίζει κάθε πρόσωπο σε αντίθεση με τα ζώα. Έτσι, ακούς κάποιους “ζωόφιλους”-μισάνθρωπους να σου λένε ότι “**το ζώο** είναι καλύτερο απ’ τον άνθρωπο, γιατί δεν θα σε προδώσει ποτέ”, λες και θα μπορούσε να το κάνει, αφού το μόνο που διαθέτει είναι ΕΝΣΤΙΚΤΟ. Η **αληθινή αγάπη** (πολύ περισσότερο η “παραδείσια”) έχει ως αναφαίρετο στοιχείο της την **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**, που περικλείει πάντοτε **ΡΙΣΚΟ**.

Η σχέση με ένα ζώο σίγουρα με μαθαίνει πολλά πράγματα αλλά δεν παύει να έχει το στοιχείο της **σιγουριάς** (ζώο ...“αχάριστο” δεν υπάρχει, αφού αυτό θα ερχόταν σε αντίθεση με το ένστικτο της επιβίωσης που όλα τα ζώα διαθέτουν).

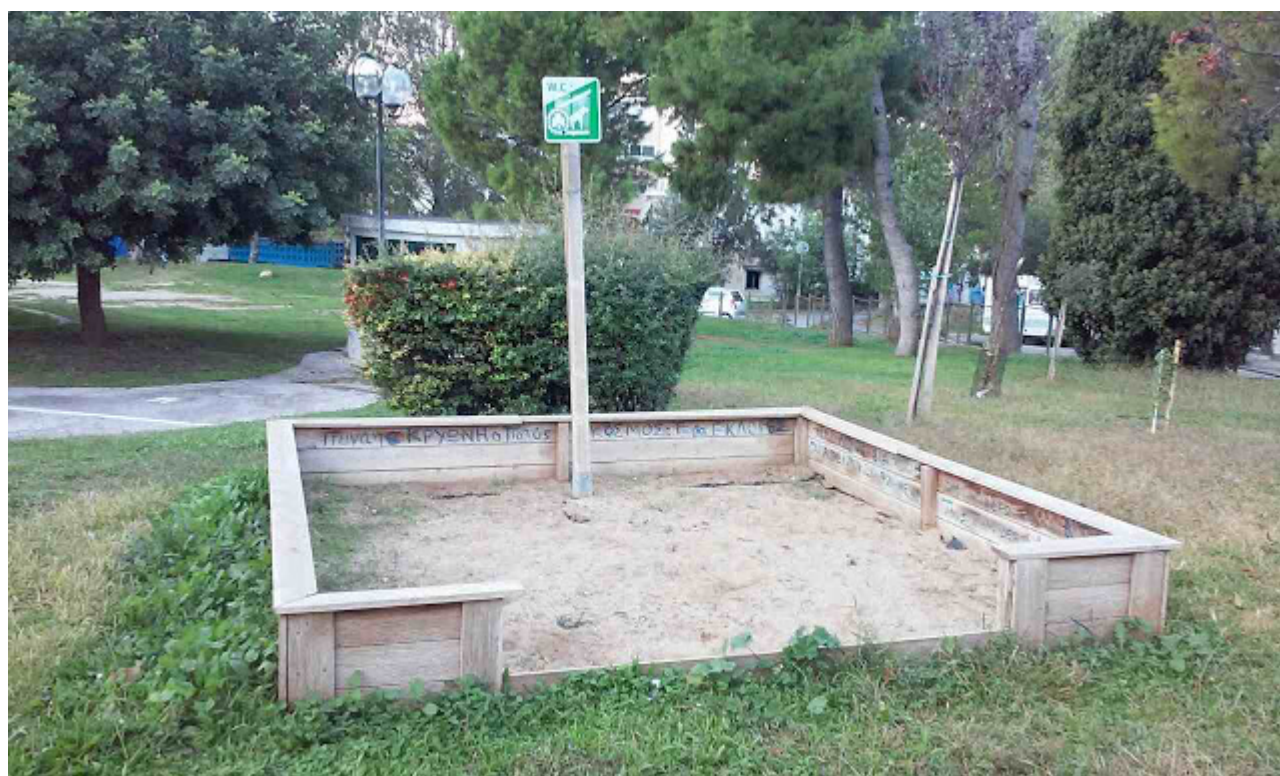
Ζω σε μια επαρχιακή γειτονιά, που αποτελείται από **καλόψυχους** ανθρώπους και που το κάθε σπίτι έχει από δύο και τρία σκυλιά και, πρόσφατα, η καλή γειτόνισσα, με την οποία μοιράζομαι τον διάδρομο πρόσβασης στο σπίτι μας, απέκτησε και καμιά δεκαριά γάτες (πολύ γλυκά ζωάκια!).

Όμως, οι συνθήκες υγιεινής είναι τέτοιες που, αν πατούσε κανένας του Υγειονομικού το πόδι του στη γειτονιά μας, θα έπρεπε να γράψει αναφορά ενός ...τόμου! Μερικά πράγματα δεν μαθαίνονται αυτόματα και, δυστυχώς, ένα απ' αυτά είναι και το πώς να φροντίζεις την υγιεινή όχι μόνο του ζώου σου αλλά και των συνανθρώπων γύρω σου.

Ένα άλλο παράδειγμα, πάνω σ' αυτό, είναι και η περίπτωση του πάρκου που βρίσκεται στην παλιά γειτονιά μου, στην Ηλιούπολη:

Κάποια στιγμή, περνώντας από εκεί, βλέπω να έχει δημιουργηθεί ο,τι πιο προχωρημένο για τους ζωόφιλους της περιοχής. **Τουαλέτα για τα ζωάκια τους!**

Μου έκανε τόσο καλή εντύπωση, σκεπτόμενος τη χαρά όλων αυτών των γονιών που, όπως είναι φυσικό, δεν θέλουν τα παιδιά τους να παίζουν σε γρασίδι γεμάτο ακαθαρσίες, που αμέσως την αποθανάτισα με το κινητό μου:

Τον πρώτο ενθουσιασμό, διαδέχτηκε η **απορία**, όταν πρόσεξα ότι, παρ' όλο που η κατασκευή δεν φαινόταν καθόλου καινούργια, αυτό ήταν **το...μόνο καθαρό μέρος του πάρκου** από ακαθαρσίες κατοικίδιων! Μάλιστα, σχεδόν ταυτόχρονα,

είδα έναν κύριο να αφήνει το σκυλάκι του να τα κάνει πάνω στο γρασίδι και, πραγματικά, θα τον ρωτούσα γιατί το κάνει αυτό αν δεν βιαζόμουν να φύγω για κάποια υποχρέωση, για την οποία είχα ήδη αργήσει.

Όπως και να' χει, περνώντας, **μετά από κάποιους μήνες** από το ίδιο σημείο, η κατάσταση που αντίκρισα ήταν αυτή που βλέπετε:

Τα σχόλια δικά σας... Εγώ, πάντως, δεν κατάλαβα γιατί, από τη στιγμή που υπήρχε αυτό το μέρος με την άμμο και το δίχτυ αποστράγγισης, δεν γινόταν χρήση του, αλλά, αντίθετα, το γρασίδι και η παιδική χαρά που έπαιζαν τα παιδάκια ήταν γεμάτα περιττώματα.

Προσωπικά, στα 52 έτη ζωής μου, **μόνο μία φορά** πέτυχα μια ηλικιωμένη κυρία να μαζεύει επιτόπου τις ακαθαρσίες του σκύλου της από το πεζοδρόμιο και **μου ήρθε** να βγω απ' το αμάξι και **να τη φιλήσω!**

Τα ζώα τα αγαπώ σαν πλάσματα του Πανάγαθου Δημιουργού και, **κυρίως**, **όταν ζουν ελεύθερα στη φύση**. Μάλιστα, αγαπώ **ΟΛΑ** τα ζώα, ακόμα και κάποια με "κακό όνομα", όπως φαίνεται σε σχετική μου ανάρτηση (βλ. [εδώ](#)).

Ανάλογη με αυτή την αγάπη προς όλα τα ζώα είναι και η συμπεριφορά μου

απέναντί τους. Για παράδειγμα, όταν υπάρχει μια μύγα μέσα στο σπίτι, θα προσπαθήσω να τη βγάλω έξω και μόνο αν δεν τα καταφέρω θα την σκοτώσω (και πάλι, θα την βγάλω έξω ψόφια για να την φάει κανένα πουλάκι).

Εννοείται ότι όχι μόνο **δεν συχαίνομαι τα ζώα** αλλά υπάρχει μια απόλυτη **εξοικείωση** μαζί τους, η οποία φαίνεται και από τις παρακάτω ενδεικτικές φωτογραφίες του ...χεριού μου, με ζωάκια του Θεού, όχι τόσο αγαπητά, αλλά, **για εμένα, αξιαγάπητα!**

Ένα φαντεζί σκαθάρι:

Μια περίδα των λαχάνων (η κάμπια της είναι σκέτη καταστροφή για τα λαχανικά!):

Μια τέτοια πεταλούδα, εμφανίστηκε την άλλη μέρα στο προαύλιο του σχολείου, την ώρα που έκανα το μάθημά μου (Φυσική Αγωγή), και μου δόθηκε η ευκαιρία, ακουμπώντας το χέρι μου στο δικό τους, να περάσει από τα χέρια όσων παιδιών είχαν το θάρρος να την φιλοξενήσουν και έτσι να καταλάβουν όλα τους ότι οι πεταλούδες είναι ...ακίνδυνα ζώακια για τον άνθρωπο!

Τέλος, μια φανταχτερή σαλαμάνδρα, την οποία είχα πιάσει απαλά προηγουμένως και την έστησα για τη συγκεκριμένη φωτογραφία, που σκοπό είχε να δείξει το μέγεθός της σε σχέση με την παλάμη μου:

Συμπερασματικά και ανακεφαλαιώνοντας θα έλεγα ότι όσα κι αν σου προσφέρει **η σχέση με ένα ζώο, δεν μπορεί με τίποτα να συγκριθεί με την σχέση με κάποιο άλλο πρόσωπο που ελεύθερα και όχι από ανάγκη αποφάσισε να σου προσφέρει την αγάπη του.**

Άλλωστε, σύμφωνα με τα παραπάνω, **η ελευθερία** είναι που **ξεχωρίζει την αληθινή αγάπη από την ψεύτικη.**

Όταν οι ανθρώπινες σχέσεις προκρίνονται της σχέσης μας με τα ζώα, πιστεύω ότι **μιλάμε για αληθινή ζωοφιλία**, αλλιώς μιλάμε για μια αρρωστημένη κατάσταση, που θέλει να λέγεται “ζωοφιλία” αλλά στην ουσία της είναι συγκεκαλυμμένη μισανθρωπία (όχι χωρίς αιτία -θα το δεχτώ αυτό).

Ουσιαστικά, στην πραγματική αγάπη, **η ελεύθερη επιλογή,** αν και **δεν σου εξασφαλίζει σιγουριά**

, είναι αυτό που **δίνει αξία στη σχέση.**